

der kan taales en Afgang i Indtagterne, hvorvidt man for at opnaae denne Nedsættelse er villig til ialtsald at gaae ind paa en ny Skat, og da hvilken, hvorvidt den Afgang, der kan taales, alene skal komme Stempelpapirs-tarterne eller tillige alle andre trykkende Skatte-paalæg tilgode, og hvorvidt det, der kan falde paa Stempelpapirsloven, udelukkende skal anvendes paa denne ene Paragraph eller muligvis maatte være at fordele mellem flere andre — jeg siger, jeg troer ikke, at Rigsdagen med nogen virkelig sand Følelse for det Ansvar og den Betydning, som tilkommer en skattebevilligende og constitutionel Forsamling, kan see bort fra, at ingen af disse Forudsætninger ere tilstede. Jeg kan derfor heller ikke tjene den ærede sidste Taler i at omredigere Dagsordenen, thi jeg vil ikke ved denne Dagsorden binde mig til, at fordele en Nedsættelse af denne ene Taxt, selv med den Forpligtelse at erstatte det mulige Tab, hvis det ikke skulde kunne dækkes paa anden Maade end ved en ny Skat; jeg vil ikke isorveien binde mig til, at alt det, der kan anvendes til Nedsættelse i Stempelpapirs-afgiften, udelukkende skal komme denne ene Paragraph tilgode, og det troer jeg, ingen af de ærede Rigsdagsmænd kunne puste, naar de f. Ex. tænke sig ligeoverfor et Forslag som det, der forelaa i sidste Session. Jeg troer altsaa, at det er fuldt vel motiveret, at Dagsordenen udtaler, at ved Siden af Dnsket om at faae denne Bestemmelse forandret er man sig de Betingelser, hvorunder dette ene og alene kan see, fuldt bevidst. Der er sagt, at den meest indtrængende Maade at støtte Lovforslaget's Tanke vilde være at vedtage dette Lovudkast, om hvilket man jo med fuldkommen Sikkerhed veed, at det vilde blive forkastet, men jeg maa tillade mig at udtale, at efter min Overbeviisning er dette en høist letfindig Omgang med det fgl. Veto. Efter min constitutionelle Overbeviisning hører Vetoet ganske vist til Kronens Prærogativer, men det skulde være en Kronjuvel, som efter mit Dnske skulde være dybt gjemt i Kjelderen paa Rosenborg, og som man kun skulde see paa som en høist mærkelig Antiquitet. Det forekommer mig imidlertid, at vi ere paa Veie til at bringe det derhen, at Bestemmelsen om det fgl. Veto

tilsidst bliver en af de vigtigste og meest praktiske Bestemmelser i hele Grundloven.

Frolund: I Modsætning til den sidste ærede Taler skal jeg gjøre opmærksom paa, at, dersom vi vilde følge ham, vilde vi være temmelig stærkt paavest til at blive Riffeduffer for Ministeriet. Vil Ministeriet ikke gaae den Vej, vi ville gaae, saa kan det jo sige Nei; lad os saa see, hvem der staaer længst, men det forekommer mig at være en Urimelighed at sige, at det er en Skam og uærdigt for Rigsdagen at vedtage et Lovforslag, uagtet Ministeriet siger, at det ikke vil give det sin Sanctio. Ministeriet staaer ikke over Rigsdagen; det er kun ligeberettiget med den. Det forekommer mig at være en underlig Maade at behandle Rigsdagen paa, ved allersørste Behandling, før Forhandlingerne endnu ere begyndte, at sige: Det kan ikke hjælpe, at I behandle denne Lov, thi vi indstille den ikke til Sanctio; det forekommer mig at være uærdigt for Rigsdagen at lade sig trykke ved en saadan Udtalelse. Her foreligger jo imidlertid slet ingen Udtalelse i dette Thing, Ministeren møder jo ikke engang, han vil ikke engang overvære Forhandlingerne; det forekommer mig at være upassende, thi det forekommer mig, at Thinget er berettiget til at forlange, at Ministeren er tilstede. Han har vel udtalt sig et andet Sted, men man kan dog ikke i Almindelighed forudsætte, at Sagen dermed skal være afgjort, thi der er jo 2 Thing, for at Sagerne skulle behandles begge Steder. Jeg troer, det er Ministerens Pligt at være tilstede for at angive de Grunde, hvorfor han nægter at indstille et Lovforslag til Kongens Sanctio, men, fordi en Minister ved 1ste Behandling træder op og siger: Jeg indstiller ikke Lovforslaget, er Sagen dog slet ikke afgjort. Der kan see mange Ting, Ministre sidde ikke saa fast; før Lovforslaget naaer til Kongen, kan en saadan Minister være blæst afveien. Jeg troer ikke, at man strax behøver at lade sig true til at frasalde et Forslag, der er gaaet gennem det andet Thing, fordi en Minister og en anden Herre paa hans Begne optræde og sige, at det er uærdigt, og at vi udsætte os for at miste Ministeren. Det kunde